

Arrest

nr. 228 020 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49/1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 6 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij op 6 augustus 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2017 wordt aan verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn door de Nederlandse autoriteiten een visum C (kort verblijf) toegekend voor een duur van 30 dagen met meerdere binnenkomsten geldig van 7 september 2017 tot 22 oktober 2017.

Op 23 september 2017 komt verzoekster via Amsterdam de Schengenzone binnen.

Op 23 juli 2018 biedt verzoekster zich aan bij de burgerlijke stand van Herentals met het oog op een huwelijksaangifte met dhr. M.L., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 23 juli 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Herentals om het huwelijk met twee maanden uit te stellen.

Op 9 augustus 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 augustus 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met dhr. M.L.

Op 27 augustus 2018 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de gemeente Herentals de opdracht om de bijlage 13 van 9 augustus 2018 in te trekken.

Op 16 januari 2019 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk.

Op 17 januari 2019 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Herentals een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 14 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 februari 2019 krijgt verzoekster een F-kaart.

Op 1 maart 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde minister de instructie aan de gemeente Arendonk om de afgifte van de F-kaart in te trekken nu deze ten onrechte werd afgegeven.

Op 6 maart 2019 levert de burgemeester een attest van afneming van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument af (bijlage 37).

Op 28 maart 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met dhr. M.L.

Op 31 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 236 281.

Op 6 augustus 2019 wordt verzoekster gehoord.

Op 6 augustus 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Arendonk op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: A. (...)

voornaam: E. (...)
geboortedatum: (...).1981
geboorteplaats: P. (...)
nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat ze in België woont met haar man. Op 23.07.2018 deed betrokkene een aangifte van huwelijk bij de burgerlijke stand van Herentals met de heer L. M. (...) (°(...).1969). Hij heeft de Nederlandse nationaliteit en is in het bezit van een verblijfskaart. Op 17.01.2019 weigerde de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, in casu Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen of elkaar te bezoeken, daar waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Betrokkene en de heer L. (...) kunnen door middel van verschillende communicatiemiddelen contact blijven houden. Het louter feit dat de heer L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Bovendien heeft betrokkene kinderen in Suriname.

Betrokkene stelt in België te zijn omdat ze hier veel familie heeft, zonder verdere verduidelijking. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde, daar het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van dat artikel. Aangezien betrokkene geen verdere informatie geeft, kan er geen onderzoek gebeuren.

De staat mengt zich dus niet in het privé-leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar privé-leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Betrokkene heeft geen medische problemen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 16.08.2018 een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend (op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene nam daarvan kennis op 18.03.2019. Op 28.03.2019 al diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1^e aanvraag op 16.08.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.03.2019
- 2^e aanvraag op 28.03.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 16.08.2018 een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend (op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene nam daarvan kennis op 18.03.2019. Op 28.03.2019 al diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1^e aanvraag op 16.08.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.03.2019
- 2^e aanvraag op 28.03.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat ze hier veel familie heeft. Ze stelt niet te kunnen terugkeren naar Suriname omdat ze hier samenwoont met haar man. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 16.08.2018 een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend (op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene nam daarvan kennis op 18.03.2019. Op 28.03.2019 al diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1^e aanvraag op 16.08.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.03.2019
- 2^e aanvraag op 28.03.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn/haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden (Suriname).
(...)"*

Op 6 augustus 2019 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Arendonk op 06.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw,:

Naam : A. (...)

voornaam : E. (...)

geboortedatum : (...).1981

geboorteplaats : P. (...)

nationaliteit : Suriname

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 16.08.2018 een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend (op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene nam daarvan kennis op 18.03.2019. Op 28.03.2019 al diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1° aanvraag op 16.08.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.03.2019*
- 2° aanvraag op 28.03.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019*

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en twijfelt niet om op illegale wijze in België te verblijven. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat ze in België woont met haar man. Op 23.07.2018 deed betrokkene een aangifte van huwelijk bij de burgerlijke stand van Herentals met de heer L. M. (...) (°(...)1969). Hij heeft de Nederlandse nationaliteit en is in het bezit van een verblijfskaart. Op 17.01.2019 weigerde de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, in casu Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst Het staat beiden vrij zich elders te vestigen of elkaar te bezoeken, daar waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Betrokkene en de heer L. (...) kunnen door middel van verschillende communicatiemiddelen contact blijven houden. Het louter feit dat de heer L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Bovendien heeft betrokkene kinderen in Suriname.

Betrokkene stelt in België te zijn omdat ze hier veel familie heeft, zonder verdere verduidelijking. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde, daar het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van dat artikel. Aangezien betrokkene geen verdere informatie geeft, kan er geen onderzoek gebeuren.

De staat mengt zich dus niet in het privé-leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar privé-leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt

Betrokkene heeft geen medische problemen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
(...)"*

Op 21 september 2019 is verzoekster zonder verzet vertrokken naar Paramaribo (Suriname).

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 21 september 2019 werd gerepatriëerd naar Suriname. De eerste bestreden beslissing werd bijgevolg uitgevoerd.

Gevraagd naar het belang dat verzoekster nog zou hebben bij haar vordering tot schorsing en haar beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing, stelt de advocaat van verzoekster dat de Raad zal oordelen.

De eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, zodat de vraag rijst naar het actueel belang van verzoekster bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoekster.

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep is niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel tegen de tweede bestreden beslissing (hierna verkort: bestreden beslissing) aan dat luidt als volgt:

"Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod moet de verwerende partij een evenredigheidstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkenen. Als dat niet blijkt uit de motivering, kan Uw Raad de hele bijlage 13sexies schorsen waarin ondermeer een inreisverbod werd opgelegd.

Verwerende partij legt in casu een inreisverbod van twee jaar op. Zij legt echter niet uit waarom een gezinsleven niet verhindert dat er een bevel met het verlaten van het grondgebied met inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de burger, zelfs wanneer de beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker kan louter vaststellen dat in de beslissing tot oplegging van het inreisverbod wordt aangegeven dat de beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er wordt evenwel geen enkele motivering gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en meer specifiek wordt er geenszins gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur ten belope van twee jaar. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij heeft zeker wat betreft de duur van het inreisverbod een formele motiveringsplicht.

Dit blijkt alleszins niet uit de beslissing. Zulk langdurig verbod vereist evenwel bijzondere aandacht. Verwerende partij deed geen correcte motivering met betrekking tot het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM). Daarop dient de volledige bijlage 13sexies geschorst te worden door Uw Raad.

Er blijkt geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak – gelet op de specifieke omstandigheden in casu – wordt geopteerd voor de duur ten belope van twee jaar, waar het maximum drie jaar betreft.

Het opleggen inreisverbod gelet op het niet naleven van een voorgaande beslissing impliceert zeker en vast niet dat de maximumtermijn zou moeten worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is in regel vereist gelet op de keuzemogelijkheid van verwerende partij.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster voert een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan daar zij van mening is toegedaan dat de gemachtigde niet over de duur van het inreisverbod zou gemotiveerd hebben.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekster juridische en feitelijke grondslag mist.

De in casu bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van volgende elementen:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene heeft op 16.08.2018 een eerste aanvraag tot gezinshereniging ingediend (op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980). Die aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene nam daarvan kennis op 18.03.2019. Op 28.03.2019 al diende betrokkene een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van dezelfde referentiepersoon.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft meerdere verblijfsaanvragen ingediend op basis van artikel 47 van de Wet van 15.12.1980, die alle negatief beoordeeld werden:

- 1e aanvraag op 16.08.2018, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 18.03.2019

- 2e aanvraag op 28.03.2019, kennisgeving van weigeringsbeslissing op 06.08.2019

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en twijfelt niet om op illegale wijze in België te verblijven. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM.

Uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde heeft geoordeeld dat in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet diende te worden besloten tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster onmiddellijk nadat haar eerste aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd een tweede aanvraag indiende. Haar tweede aanvraag werd tevens ook negatief afgesloten. Gelet op al deze elementen vermocht de gemachtigde toepassing te maken van artikel 74/11, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod aan verzoekster op te leggen.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveerde waarom zij in casu een inreisverbod van twee jaar proportioneel acht. Verder motiveerde de gemachtigde omtrent artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd aldus niet aangetoond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 6 augustus 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoekster opnieuw werd aangetroffen in onwettig verblijf, zij niet twijfelt om op illegale wijze in België te verblijven en zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, waarbij tevens wordt gewezen op het belang van immigratiecontrole. Tevens wordt nog overwogen dat de gemachtigde van de minister bij zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. In dit verband wordt in de bestreden beslissing nog toegelicht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Herentals op 17 januari 2019 weigerde om het huwelijk van verzoekster met dhr. L.M. te voltrekken na negatief advies van het parket van Antwerpen, dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie tussen partners maar om het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde overweegt dat de weigering om het huwelijk te registreren een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat een terugkeer van verzoekster naar Suriname geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde motiveert verder dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij enkel in België een relatie kan hebben en dat dit niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst. De gemachtigde wijst erop dat het verzoekster en dhr. L.M. vrijstaat om zich elders te vestigen of elkaar te bezoeken waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gemachtigde overweegt verder dat zij gebruik kunnen maken van verschillende communicatiemiddelen om contact te blijven houden en het loutere gegeven dat dhr. L.M. niet kan gedwongen worden om het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat hij verzoekster niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat verzoekster kinderen heeft in Suriname. Tot slot motiveert de gemachtigde nog dat verzoekster geen medische problemen heeft.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat niet wordt gemotiveerd waarom haar een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoekster werpt op dat zij louter kan vaststellen dat in de beslissing tot afgifte van het inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissing werd genomen op basis van “*artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet*” omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van twee jaar.

Vooreerst gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag en niet zoals verzoekster voorhoudt “*artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet*”. Het inreisverbod van verzoekster steunt niet op de feitelijke vaststelling dat zij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerdere terugkeerverplichting zoals zij voorhoudt, maar wel op het gegeven dat de beslissing tot verwijdering van 6 augustus 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent wat omstandig wordt toegelicht. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet gaat een beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Thans wordt verzoekster een inreisverbod met een duur van twee jaar opgelegd, dit is aldus niet de maximale termijn die haar kon worden opgelegd in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. Overigens geeft verzoekster verderop in haar verzoekschrift zelf aan dat de maximale termijn drie jaar bedraagt voor een inreisverbod in haar geval.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt worden in de bestreden beslissing wel de redenen uiteengezet waarom een duur van twee jaar voor het inreisverbod proportioneel wordt geacht. Zo kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf en twijfelt niet om op illegale wijze in België te verblijven. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat ze in België woont met haar man. Op 23.07.2018 deed betrokkene een aangifte van huwelijk bij de burgerlijke stand van Herentals met de heer L. M. (...) (°(...)1969). Hij heeft de Nederlandse nationaliteit en is in het bezit van een verblijfskaart. Op 17.01.2019 weigerde de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst, in casu Suriname, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een relatie kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst Het staat beiden vrij zich elders te vestigen of elkaar te bezoeken, daar waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Betrokkene en de heer L. (...) kunnen door middel van verschillende communicatiemiddelen contact blijven houden. Het louter feit dat de heer L. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Bovendien heeft betrokkene kinderen in Suriname.

Betrokkene stelt in België te zijn omdat ze hier veel familie heeft, zonder verdere verduidelijking. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde, daar het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel

8, lid 1 EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van dat artikel. Aangezien betrokkene geen verdere informatie geeft, kan er geen onderzoek gebeuren.

De staat mengt zich dus niet in het privé-leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van de verblijfsprocedures weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar privé-leven in de illegaliteit in België voort te zetten. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt

Betrokkene heeft geen medische problemen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen correcte motivering over het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. Verzoekster laat evenwel na concreet toe te lichten welke concrete overwegingen in de bestreden beslissing volgens haar niet correct zijn en waarom deze niet correct zouden zijn. Door louter op volstrekt algemene wijze te stellen dat de motieven in de bestreden beslissing in verband met artikel 8 van het EVRM niet correct zijn, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dan wel kennelijk onredelijk is.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde niet uitlegt waarom een gezinsleven niet verhindert dat een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing nochtans dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Herentals op 17 januari 2019 weigerde om het huwelijk van verzoekster met dhr. L.M. te voltrekken na negatief advies van het parket van Antwerpen, dat had vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame relatie tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde overweegt dat de weigering om het huwelijk te registreren een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat een terugkeer van verzoekster naar Suriname geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde motiveert verder dat verzoekster niet aantoonde dat zij enkel in België een relatie kan hebben en dat dit niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst. De gemachtigde wijst erop dat het verzoekster en dhr. L.M. vrijstaat om zich elders te vestigen of elkaar te bezoeken waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gemachtigde motiveert verder dat zij gebruik kunnen maken van verschillende communicatiemiddelen om contact te blijven houden en het loutere gegeven dat dhr. L.M. niet kan gedwongen worden om het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat hij verzoekster niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat verzoekster kinderen heeft in Suriname.

Verzoekster gaat niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing, zodat deze overeind blijven.

Onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State laat verzoekster gelden dat het opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Het weze herhaald dat verzoekster thans een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd, wat niet de maximale termijn is. Daarnaast worden in de bestreden beslissing wel degelijk de motieven uiteengezet waarom wordt gekozen voor een termijn van twee jaar, zie hoger. Verzoekster gaat niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing en brengt zelf ook geen specifieke omstandigheden eigen aan haar geval aan waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET